

Проект „Фантастично читалище”

Сборник от научно-фантастични произведения

Списание „Криле”

1986 г.

София, 2014

Библиография

[На път](#)

Фантастичен разказ. Автор Ерик Симон. Превел от немски Емануел Икономов. Списание „Криле“, брой 6 от 1986 г.

[Лицето на Горгоната](#)

Фантастична новела. Автор Весела Люцканова. Списание „Криле“, брой 8 от 1986 г.

[Лицето на Горгоната](#)

Фантастична новела. Автор Весела Люцканова. Списание „Криле“, брой 9 от 1986 г.

[История...](#)

Научно-фантастичен разказ. Автор Марин Найденов. Списание „Криле“, брой 11 от 1986 г.

На път

Фантастичен разказ

Ерик Симон

1. СРЕЩА

Изминаха седемнадесет часа, откакто дежурните на изследователския кръстосвач „Хермано“ засякоха чуждия космически кораб. Не можеха да научат нищо за формата и размерите му. Намираше се твърде далеч и представляваше само една точка, едно отражение върху екраните на локаторите. Обаче данните на телеанализатора показваха еднозначно, че химичният му състав бе от изкуствен произход. Двата кораба летяха с изключени двигатели по непресичащи се прави, чиито посоки се различаваха значително. Преди десет часа разстоянието помежду им беше най-малко. Сега то нарастваше отново.

2. ДЕЖУРНИТЕ

– Значи наистина е вярно – каза пилотът и подаде резултатите от компютъра на инженера.

Те седяха в центъра за управление на кораба, инженерът отдясно, до него пилотът. Отляво оставаше едно празно кресло: вторият пилот спеше заедно с учените в анабиозните камери.

– Така и предполагам. Дори още преди заключението от първата серия.

Инженерът мълчеше. Облегна се назад в креслото си, демонстративно отпусна дясната си ръка върху един превключвател и прекъсна връзката между дисплея си и бордовия компютър. Същевременно прехвърли с лявата листовите през рамото си към третия дежурен. Корабният

лекар пое таблиците с колони от цифри, погледна ги бегло и каза сърдито:

– Знаете, че не разбирам нищо от това. Кажете най-накрая накъде летят!

– На никъде – отвърна инженерът. – И не идват от никъде.

– Което означава – поясни пилотът, – че когато се продължи мислено в двете посоки траекторията им, доколкото успяхме да я определим, правите не водят към никоя звезда, поне не на разстояние от... десет парсека.

– Може би има грешка в изчисленията – не отстъпваше лекарят.

Инженерът се полуизвъртя в креслото си и го изгледа с такова изражение, сякаш казаното бе невъобразима глупост.

– Или просто измерванията са били доста неточни – продължи лекарят, без да се засегне. – Също каквито бяха и в първата серия.

– В първата – да – каза търпеливо пилотът, – но този път вече не са. Най-напред, началните три точки идват от системата за автоматично наблюдение на пространството, затова са относително неточни и по същата причина открихме чужденците малко по-късно, отколкото ако веднага бяхме насочили правилно локатора. Второ, трябваше да се убедим, че наистина се касае за космически кораб, и ти сам знаеш, че енергията ни не стига да включим едновременно и телеанализатора. Така че в първата серия ни липсват няколко точки. Трето, цялата измервателна отсечка сега е два пъти по-дълга в сравнение с тази на междинното изчисление и двете серии, взети заедно, ни дават до известна степен точни резултати.

– Но измерването все още не е приключило напълно! – извика лекарят. – Как можете тогава да твърдите...

– Още петдесет минути – определи инженерът.

– Точно толкова – повтори пилотът. – Следили сме кораба в продължение на седемнадесет часа. След петдесет, максимум петдесет и пет минути, той ще напусне обсега на локаторите ни и при такова отдалечение ще ни е необходимо такова количество енергия, че наличната ще ни стигне за не повече от две измервания. А тези две точки са без значение. Резултатите досега са еднозначни. Дори ако се вземе под внимание разсейването на параметрите, курсът на чужденците не минава покрай никоя от близките звезди. Или са дошли от невероятни дълбини на Космоса и летят още по-надалече, или... – той млъкна за момент и седна отново в креслото си. – А тъй като скоростта им все пак не е толкова висока, смятам за по-вероятно...

Но не довърши мисълта си. И без това бе ясно какво искаше да каже. Лекарят не се съържа:

– Нямам ни доверие. Страхуват се от нас!

– От нас не специално. От непознати.

Инженерът взе от ръцете на лекаря листовите с резултатите от изчисленията и ги прибра грижливо в кутията до командния панел на компютъра.

– Страх пред неизвестното, ето какво е – разсъждаваше пилотът. – Изключително разумна реакция. Трябва да са ни открили приблизително по същото време, когато и ние ги забелязахме. Или по-рано. И са променили курса си дотолкова, че никога няма да научим откъде идват и накъде летят.

– Що за идиотщина! – негодуваше лекарят. – Не ги заплашва никаква опасност от наша страна, не повече отколкото нас от тяхна. Човек трябва да е луд, за да се

страхува от един единствен космически кораб всред цяла Вселена!

Пилотът се облегна, посегна през мястото на инженера към листа с данните от измерването, но без да го вземе приборъката си обратно на страничната облегалка на креслото.

Всички важни факти бяха установени, всички решения отдавна взети. Смяташе подобен разговор за безсмислен, но въпреки това отговори на лекаря:

– Не става дума само за този един кораб, нито за техния, нито за нашия. Но ако е известно къде се намира родината на другите, човек може да се подготви и по-късно да долети там. Представи си, че чужд космически кораб се появи в Слънчевата система. В най-лошия случай пришелците рискуват да го загубят, както и екипажа му, но кой гарантира на нас, че този кораб не иска да ни унищожи? От тяхна гледна точка важи естествено същото: откъде трябва да знаят, че могат да ни имат доверие?

– Обаче не е ли абсурдно да се приема, че чужденците биха имали някакъв интерес да ни навредят? За такова нещо те просто живеят твърде далече. Тръгнали са на път с изследователски цели, иначе всичко друго, което желаят, биха могли да получат най-лесно в къщи. Или вярва ли поне един от вас наистина във възможността от междузвезден конфликт?

– Разбира се, че не. – Инженерът още от началото споделяше мнението на пилота и сега намери за уместно да го подкрепи. – Само че проблемът не е в какво вярваме. Необходима ни е сигурност, абсолютна сигурност. Ние приписваме на чужденците винаги нашите собствени мисли и точно там се крие опасността. Това, което ни изглежда неразумно, за тях може да е напълно нормално. Неизвестното

даже не е точно определимо. Те направиха всичко, за да избегнат риска.

– Че какво търсим тогава във Вселената, ако не извънземни в края на краищата? Останалото е подготвителна работа, може би само предлог; всичките проучвания на разни планети, които са толкова отдалечени, че никога не биха имали практическо значение за нас, служат само за запълване на вестниците и енциклопедиите. Търсим подобните нам! Затова сме на път! А ние... ние дори не събудихме учените.

Пилотът отговори все така спокойно и точно:

– Първо, ти би ли ги извадил от анабиоза по бързия метод под опасност да им навредиш непоправимо? Второ, защо изобщо да ги будим? Нищо не се е случило, за което да трябва да научат веднага.

– Това... това бе... – започна лекарят, но се отказа. – Имаш право. Това не бе контактът, който чакаме, а само една незначителна среща, която никога няма да се повтори. Сега пак ще напълним енциклопедиите, ще изследваме вакуума и ще събираме камъчета от други планети.

Той млъкна начумерен.

– М-да – замисли се отново пилотът. – Става дума – и нека да бъде дори с вероятност само едно на хиляда – за сигурността на една планета, на една цивилизация. Тогава даже едно на хиляда е вече много.

– Знаем поне, че те съществуват – възрази инженерът. – Това нищо ли е?

– Да, да. Знаем. Знаем какво сме загубили. Това е вече нещо. – Лекарят пристъпи към вратата на центъра. – Отивам да проверя анабиозните камери. А1, наред, състоянието нормално, А2, наред... И да попълня дневника.

Когато останаха двама, пилотът каза:

– По принцип достатъчно е единият да може да определи правилно курса на другия, за да се стигне до контакт. Убеден съм, че те са измерили траекторията ни също така старателно, както ние тяхната.

– Кой казва обаче, че тези чужденци също търсят контакт с други цивилизации? Че не са напълно различни, че целите им са разбираеми, макар и съвсем малко, за нас?

– Смяташ ли, че те биха могли толкова да се отличават от нас, та дори при най-добро желание е изключено всякакво разбирателство? Че следователно ние сме сами, без събрата във Вселената? – След кратка пауза пилотът добави: – Не, не сме толкова самотни. Те просто не могат да се различават чак до такава степен.

3. ПОПРАВКА

Четиридесет и пет минути по-късно чуждият кораб напусна окончателно обсега на локаторите.

Инженерът стана от мястото си и изхвърли тънките хартиени ленти с последните резултати от измерването в кошчето с другите изчисления.

– Както останалите? – попита пилотът.

Това бе по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

– Както останалите. Точно на същата права. Няма нужда заради тази точка да разглеждаме грешката. Това беше всичко. Сега даже не можем да ги подозираме повече.

– Добре – реши пилотът. – Не познаваме възможностите на уредите им. За сигурност ще изчакаме още два дни.. И тогава...

– Два дни? – прекъсна го инженерът. – Щом техните апарати са толкова по-добри, те са ни открили много по-рано от нас. В такъв случай няма смисъл да чакаме, можем веднага

да коригираме траекторията си и да продължим по стария курс. Към Земята.

– Не. Ще изчакаме още два дни. Ако въпреки това ни открият, не е наша вината, ние направихме, каквото можахме. Може би, дори би било хубаво, ако намерят Земята. Но трябва да сме предпазливи – все пак и те ни нямаха доверие.

Инженерът кимна:

– Имаш право. Не сме чак толкова самотни.

[«](#)

Лицето на Горгоната

Фантастична новела

Весела Люцканова

Когато отпразнуваха първата му годишнина, възпитателите решиха, че Емил е надхвърлил възрастта на родените с него, прехвърлиха го в групата на по-големите и започнаха да го наблюдават внимателно.

На третия му рожден ден пламна спора, че би могъл вече да тръгне и на училище. Равносметката, която направиха, гласеше: знае превъзходно пет древни езика, интелектуалното му развитие е на десетгодишен, поставя въпроси, които затрудняват не само децата, а и възрастните, сетивата му са изострени и улавят и най-малката трудно доловима разлика в отношения и състояния, а умът му е като бръснач. И ако все пак спорът не се реши благоприятно, то бе заради крехката му физика. Внезапно осъзнаха, че прекалено мощен интелект е скрит в прекалено нежна обвивка, че е необходимо да го укрепят и физически за да издържи взривовете на мисълта, а и онова, за което го подготвяха.

На пет години пръв от връстниците си Емил смени интерната за специално израстване на бързо развиващи се деца и бе въведен тържествено в учебното заведение. В него щеше да притежава самостоятелна стая, тя по нищо не приличаше на досегашната. Той не се изненада, прекрачвайки прага и, прие всичко за нормално, а в следващите пет минути я познаваше така добре, че премина към самостоятелни занимания. Проведе кратък, но съдържателен диалог с персоналния си компютър, разгледа касетите, които му бяха предоставени, пушна няколко на видеоекрана, отегчи се,

подреди ги отново и за първи път се запита кой е всъщност той, въпросът изникна спонтанно в предоставената му свобода да мисли, неограничен от никого. Не бяха го учили как да поставя въпросите си и пред кого, но дълго бе наблюдаван своите възпитатели без те да усетят погледа му. КОЙ СЪМ АЗ? – постави смело задачата на компютъра. Екранът светна и се изписа бързо името му: ЕМИЛ. Той не се подвоуми. ОЩЕ ДАННИ ЗА ЛИЧНОСТТА ЕМИЛ? Последваха диаграми и графики, той научи теглото и ръста си още при самото си появяване, храните, с които е бил захранен, изменението на телесната температура, на теглото и ръста му през годините, назовани бяха заболяванията, които е прекарал и компютърът внезапно замълча. ОТ КЪДЕ ИДВАМ? – не се изплаши Емил да продължи своето първо и най-интересно изследване на самия себе си до този паметен ден. Компютърът се подчини отново, появи се на екрана снимка на млад красив мъж с очила, лицето нищо не му напомни, а името съвсем. Емил отбеляза, че лицето е интелигентно, притежава чар и никога не го е виждал. Изображението на мъжа се смени с изображението на жена, изглеждаше като че ли всеки миг ще се усмихне и гледаше право в очите му с някаква мекота, която не му хареса. Името ѝ също не му проговори, още една непозната. Той не разбра, че този мъж и тази жена са майка му и баща му, встрани от имената им пишеше: ДОНОРИ. Това вече го разбираше. След изображенията и имената последва целият процес на появата му – видя проникването на сперматозоида в яйцеклетката, лудото разделение на хромозомите, групирането им, определящо пола му, очертаването на зародиша, оформянето му и наедряването в стъкленицата, после в инкубатора с хилядите тръбички и храняващите течности в тях, които циркулираха,

преминаваха, смесваха се, промениха се и хранеха малкото същество, наречено по-късно Емил, което някакви непознати ръце в млечно синкави ръкавици извадиха от стъклената утроба и го вдигнаха високо, за да бъде разгледан под ярък сноп светлина. Той крещеше срещу него и премигваше заслепен. И това разбираше, **КЪДЕ СА СЕГА ДОНОРИТЕ?** Искаше да види отново онова женско лице, което не му хареса, но задържа вниманието му с нещо непознато – мекотата, от която бе настръхнал. Но вече не видя лице, а маска - тя закриваше носа, устните и брадичката, овалът и зараждането на усмивката, грееха само очите и в тях долови същата мекота, когато се вдигнаха за миг към другата маска. Видя и ръцете в познатите млечно синкави ръкавици и много плавните им движения, те подадоха на наведения над масата мъж в маска някакви щипки, дълги и блестящи, ръцете на мъжа в същите млечно синкави ръкавици ги поеа и се насочиха с тях към нещо топло, димящо и огнено на цвят, после се отдръпнаха. Емил се надигна от стола си, за да вижда по-добре, но и така не видя нищо повече от картината, която бързо се смени със синкав коридор, по който тръгнаха двамата, за да хлътнат във врата, отбелязана с надпис – лаборатория, а до нея имаше, друга врата с друг надпис, той не успя да го прочете, защото го поразиха лицето, изобразено на нея, също на жена, красиво, но студено с виещите се коси и затворените очи без поглед. **КАКВО ИМА ЗАД ТОВА ЛИЦЕ?** – запита Емил и зачака с любопитство, което не подозираше, че притежава. **СМЪРТ** – отговори компютърът и се заредиха отново таблици и диаграми, от които не разбра почти нищо. Той не разбра и думата смърт, тя не съществуваше в нито един от петте езика, които бе усвоявал през своите дълги години живот. Любопитството продължи да го измъчва и Емил

формулира нов въпрос към компютъра с категорията от думи, които добре познаваше. КАКВО ИМА ОСВЕН... СМЪРТ? Екранът на компютъра се поколеба, премигнаха разноцветни светлини, после потъмня и пламна в черно и бяло – ширна се град, досущ като този, в който живееше, можеше дори да потвърди, че е виждал почти същите сгради, почти същите улици, но имаше и нещо ново, което никъде не бе виждал. По нито една от улиците не зърна поне за миг стрък трева или дърво, разлюляло клони и листа, или цвете, или човек, или... животно някакво. Черно и бяло, разграничено рязко едно от друго и парещо очите му. Той не го улови изведнъж, повтори въпроса и впери очи напред, силно приведен от стола, за да проумее разликата, която неочаквано му се бе изплъзнала. СЪЩОТО... Но тъй като отново не го проумя, запита отново: КЪДЕ Е РАЗЛИКАТА? И зачака, притаил дори и дъха си. Стана му някак страшно, а това ново неизпитвано досега усещане за страх, го направи безпомощен като дете, каквото отдавна не беше. Или никога не е бил. НЯМА ЖИВОТ – отговори кратко компютърът и екранът изгасна. Няма живот, повтори Емил и се замисли, ето какво го бе поразило. Зад онази врата с лицето на жената със затворените очи просто нямаше живот. Но защо? Може би за днес му стигаше. Той се изправи. Погледна към всичко онова което от днес притежаваше - зрял човек, равен на другите и се върна на стола си, за да зададе най-нормалния детски въпрос без да го осъзнава с цялата си наивност. ЗАЩО? Компютърът мълчеше. ЗАЩО, повтори Емил и се превърна най-сетне в дете, в упорито дете, което настоява да получи нещо и не го получава. ЗАЩО? Компютърът продължаваше да мълчи. А вратата, която извеждаше към занималните, внезапно се отвори и при него влезе възрастен човек с бяла престилка и умно сериозно,

лице. Той улови Емил за ръката и го поведе, за да му покаже всичките ония зали, в които щеше да обогатява от днес нататък познанията си за света, за неговото минало и за неговото бъдеще. Настоящето познаваше. И така да се подготвя и да учи за непознатата професия, определена му още преди да се появи, програмирана от генетичните кодове и на двамата донори, изследвани и избрани след толкова други за най-добрата възможна комбинация. Човекът го водеше мълчаливо, стиснал здраво пръстите му. Емил усещаше изтръпването на пръстите си, изпотяването на своята малка длан в неговата и се противеше да върви, на къде го водеше? Съпротивляваше се и се дърпаше незабележимо назад и въпреки това напредваха.

– Казаха ми, че от днес нататък ще получавам отговори на всички въпроси, които поставя! – спря решително и вдигна дребното си личице към мъжа.

– Да – отговори той кратко.

– Компютърът не ми отговори и имам правото да ви запитам вас...

– Аз също няма да ви отговоря – сериозно каза мъжът, – а и компютърът е безсилен без да му се подаде подходящата програма.

– Но нали тези компютри от тринайсетото поколение...

Мъжът само го погледна за миг.

– Кой се грижи за програмите? – Емил не помръдваше от мястото си. – На мен ми казаха, че оттук нататък ще получавам отговори на всичките си въпроси, каквито и да са те.

– Затова отиваме при диспечера. Вървете!

Имаше нещо властно в гласа и той отстъпи, тръгна без да се дърпа повече и стиснал устни, които само временно можеха и да не питат. Но само временно. Не издържа:

– Диспечерът ли отговаря за въпросите, които се поставят?
И той ли направлява отговорите?

– Само когато са извън учебната програма.

– Но аз попитах защо?

– Защо няма живот? Отговорът е сложен и за него е нужно да се проникне в хранилището. Нито един човек на пет години не го е поставял досега, нито би имал сили да го проумее.

– 'Аз ще имам – заяви твърдо Емил, припомнил си внезапно споровете около преждевременното му постъпване в учебното заведение. Нали всичките му възпитатели твърдяха, че е надхвърлил възрастта си многократно и ако не бяха лекарите (о, какво ли разбираха те!), още на три години би могъл да разговаря като възрастен, да изисква и да настоява, че трябва да узнае на всяка цена онова, което премълчаваха пред малките. Колко загубено време! Той нямаше да допусне никога повече оттук нататък да му се случи. Изпъчи крехкото си телце (въпреки укрепването и взетите мерки от лекарите), мисълта му прескочи тежката фигура на придружаващия го, видя се посилен, по-голям, по-умен от него, въпреки че му оставаше още дълго да расте, но нали интелекта му доказано бе над всички, дори над този зрял и уморен човек, който сега го водеше при диспечера, навярно същия като него, зрял и уморен.

– А защо вие не ми отговорите?

– Нямам право – тихо каза мъжът и увеличи крачката си.

– А може би просто не знаете?

– Познанието не винаги носи радост.

Диспечерът ги посрещна прав и с един само жест на ръката отстрани придружителя му, после го изгледа дълго. Като че ли го претегляше на дланта си. Емил издържа погледа му без да премигне, прониквайки зад дълбината на очите му и видя нещо, което отскоро познаваше – някакъв страх, който накара диспечерът да отстъпи. А Емил направи крачка към него...

– Казаха ми...

– Зная какво са ви казали... – леденият глас постави преграда, която не биваше да бъде нарушавана и Емил зачака. – Ако компютърът спря да отговаря на въпросите ви, то е защото проумя, че не сте подготвен за отговорите.

– Длъжен е да ми се подчини. Това заляга в основата на всеки електронен мозък от тринайсетото поколение.

– Той се подчинява, но не на вас, а на мен и всичко, което не сте в състояние да възприемете... А вие не разбрахте нищо. Нали?

Емил подскочи, като че ли му удариха плесница. За първи път някой от възрастните му нанасяше такава обида. Диспечерът продължи със същия равен и безличен глас:

– Вие не проумяхте, че зад донорите са вашите родители, вашите майка и баща...

Емил мълчеше, стиснал здраво устни. Знаеше тия две думи и знаеше какво се е крило в древността зад тях. Навярно диспечерът не знаеше. Или се стремеше да го обърка, като говореше на някакъв „друг език, съзнателно смесвайки понятия и категории.

– Вие не проумяхте какво се крие зад думата смърт. И съвсем естествено. От къде бихте могли да знаете?

Емил прехапа езика си.

– И така вашият въпрос защо увисна във въздуха. Ще се наложи да започнем отначалото.

Емил се обърна към вратата, готов да се върне в своята стая и наистина да започне отначало. Съвсем отначало. Но не помръдна от мястото си. Чакаше и без сам да разбира какво.

– Е, и? – във въпросът му нямаше никаква почителност, нито към възрастта на диспечера, нито към знанията му, нито дори към зависимостта му от него. Бяха му внушавали непрекъснато, че в учебното заведение всичко ще му се

подчинява, достатъчно е само да поиска. А той искаше... да узнае, да разбере и да продължи. По-нататък. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Диспечерът мълчеше. В погледът му имаше тъга. Емил я улови само като ново непознато човешко състояние и толкова.

– Вие вече видяхте вашите родители... – започна бавно като наблюдаваше лицето на Емил и скритата болка кривеше устните.

– Донорите... – тихо каза Емил, болката го респектиреше с непознаваемостта си. – Нищо не ме свързва с тях.

– Някога... преди години това е била най-здравата връзка между хората. И още... любовта...

– Не е била толкова здрава, щом е могла да бъде разрушена. За някакви си пет, шест поколения. А какво е любов?

Диспечерът преглътна и не можа нищо да отговори.

Емил чакаше.

Времето течеше.

Възрастният най-сетне се съвзе. Гласът му разряза Емил на две половини, те се раздалечиха не само в пространството, а и във времето.

– Вие сте свързан с тях чрез заложеното във вас и ще бъдете свързан с предстоящото ви обучение и работата, които ви очаква. И двамата работят по проникването в заразената зона и все още нямат никакъв резултат. Повече от сто години. Който е преминал зад онази врата с лицето на Горгоната, не е оживявал въпреки всичките предохранителни мерки...

– Аз ще оживея!

– Самонадеян сте.

– Да – не отрече Емил. – И точно това ми харесва. Там, където още никой не е успял, да успея аз...

– Ето, че вие приличате на вашите родители!

– Донори... – поправи го Емил.

Диспечерът го погледна и смръщи вежди.

– Надявам се поне на това, че тяхната връзка с вас е здрава. Все пак...

– Защо се надявате? Та те дори не са ме виждали и аз не съм ги виждал... Тази връзка се създава по съвсем друг път, който и вие, и аз не познаваме, но отдавна е прекъснат. Бих искал да зная защо там... – посочи неопределено напред Емил, – няма живот?

Диспечерът махна с ръка.

– Елате!

Следва

Лицето на Горгоната

Фантастична новела

Весела Люцканова

Продължение от бр. 8

Слизаха дълго и все по-надолу. Пътуването им назад не траеше повече от секунди, но Емил не измерваше отдавна времето в секунди, а пресмяташе какво се случи през тях – събития, информация, крачки напред, докато той слизаше, слизаше, слизаше и секундите заплашваха да го погълнат. Най-сетне спряха в някаква зала.

Пред погледа на Емил се изпречи стена, уж мъртва, неподвижна и бяла, но той знаеше, че ще оживее само от допира на пръстите му. Знаеше и как да я накара да проговори. Диспечерът стоеше встрани. Странен диспечер, в нищо не го улесняваше. Емил не поиска разрешението му, пристъпи като слепец, който разчита единствено на сетивността на пръстите си, стената наистина оживя. И преди да запита каквото и да било, тя проговори, мисълта му я бе задвижила преди да отвори уста и оформи думите – той видя своите родители (според диспечера!) или донори (според него), все едно, той видя мъжът и жената, показани му от компютъра да продължават (между доста други като тях в маски) да отделят, да изследват, да се привеждат ту над някакво неподвижно тяло, ту над апаратурата, с която работеха. Апаратурата мълчеше, на екраните и се точеха тънки сребърни линии без всякакви отклонения надолу или нагоре.

– Какво правят? Всички те! – почти извика.

– Изследват смъртта! – отговори и стената с неговия точно толкова приповдигнат глас и това го сепна. – Причините, от които продължава да настъпва почти сто години след безумието на човечеството. Едно частично безумие с твърде голям диаметър поражения.

– И защо? – Емил се превръщаше в дете, а диспечерът го наблюдаваше, скрил половината от лицето си зад своята едра топла длан.

– Защото вярваме, че зад тази мъртва заражена зона има хора като нас, ние търсим пътя към тях, навярно и те търсят пътя към нас. Трябва да се свържем. Но нито един човек досега не е бил в състояние да я пресече и се върне назад... жив, а апаратите, които взимат със себе си са с изтрити данни и който работи с тях след време... също умира.

– Какво значи да умреш?

– Да те няма. Да те няма никъде.

– И в пространството и във времето? Нито напред, нито назад?

– Никъде.

На Емил му стана страшно.

– Какво ще се иска от мен? От донорите е ясно. От мен...

– От теб и от още доста като теб? Ти не си единствен... Ще бъдете подготвяни постепенно и специално... Ще поглъщате на минимални дози от рентгените и заразата, която ние все още не познаваме, въпреки че... се работи много дълго и във всички посоки и когато настъпи изравняване, ако изобщо настъпи между вас и онази среда извън... – ръката му посочи неопределено някъде в пространството и очерта кръг. – Вие ще прокарвате стъпка по стъпка трасето към другите хора и всеки път ще изследвате донесения от вас микронен материал с апаратура, с която ще бъдете подробно запознат.

– И колко време ще продължи това изследване? Колко време сте предвидили, че ние... или някои от нас ще издържим? Все едно дали ще има или няма да има резултати?

– Надяваме се да има. Вие също.

– При тази перспектива? Надявали сте се твърде дълго. Какви защитни мерки са предвидени? Или ние сме просто опитните зайчета, които ще...

– Защитните костюми са подобрявани непрекъснато. Разчита се и на постепенното приемане на заразата, докато организъмът сам си изработи самозащита, а и нашите специалисти...

– Какво се е случило с другите преди нас?

– Те са жалони по пътя на познанието.

– Жалони... Но все пак... има ли ги?

– Имаше ги... – лаконично отвърна гласът и млъкна.

Емил се замисли. Разумът се оказа твърде крехка бариера за въображението, то избухна. Страхът го завладя внезапно и го тласна към бягство. Назад! Назад... Беше по-силен от Емил и изведнъж го потопи. През цялото време на разговора стената насреща му менеше цвета си, сега бе пламнала в червено и искреше като запалена.

– Не можеш да избягаш, Емиле. Това е решено много отдавна и няма връщане. Страхът ще премине. Първите умираха преди да стигнат, вторите достигаха до вратата и обратно и падаха, третите я преминаваха и успяха да разкажат по нещичко преди да..., четвъртите доживяваха седмица, петите...

– Кои сме ние поред? – устните на Емил едва се отлепваха.

– Шестите...

– Млъкни! – удари с юмрук по стената Емил.

Тя не млъкна. Не се взриви. Пламна в зелено, насочено право към него и го обгради отвсякъде.

– Ти имаш само един път... Крачките ти сами ще те поведат. При твоите донори и оттам... Върви, върви, върви!

Емил усети, че отмества единия си крак от пода и прави една крачка, после... независимо от волята му се раздвижи и другият му крак – още една крачка! После... като сомнамбул направи и следващата. И по-следващата. И по-следващата! Къде отиваше? Към собствената си смърт? Където трябва, отвърна гласът, но той вече не го чуваше като нещо материално, а звучеше вътре в него и властно го насочваше напред, асансьора, нагоре, напред, нов асансьор и пак напред и още нагоре и беше сам, съвсем сам, подчинен на воля, по-силна от неговата, а от косите му, полепнали по черепа, канеше пот, студена и тежка и бележеше пътя му нагоре и напред с човешка сол и усилие над самия себе си.

Изправен за първи път пред лицето на Горгоната Емил замря неподвижен, всичко в него изстина. Той гледаше право в нея, разучил подробно оня древен стародавен мит, плашил хората векове и разсечен от ръката на Тезей. Щом някога е имало Тезей, защо и сега да няма? Нима човекът не бе излизал по-силния от всичко досега? Независимо от жалоните по пътя му? Нима него ще го уплаши думата смърт? И той ще се върне назад? Никога!

Нямаше меч и не му трябваше. Пръстите му, облечени в метална гъвкава непромокаема и непропускваема материя, издържала на радиации, киселини и основи, на окиси и биологични заразители, стискаше малката черна кутия, в която спеше опитът и знанието на човечеството, подготвено да се дообогати. Кой от тях двамата нямаше да издържи в първия си контакт с онова, което ги очакваше зад вратата с лицето на

Горгоната? Човекът с неговия човешки страх или апаратурата с нейното непознаване на страха? Тя нямаше какво да губи. А Емил? Той гледаше право в лицето на Горговата като в хипноза някаква и все още не протягаше ръка напред нито пристъпваше към тръбопровода, който щеше да го всмукне навътре с хилядите си клапи, които не пропускат нищо назад, а ще го изхвърлят единствено към непознатото и странно познатото.

Беше сам.

Някъде удари гонг.

Старт!

Без да мисли и без да усеща повече страха си той се вклини във времето, в пространството, в миналото и в бъдещето едновременно. Нямаше го единствено в настоящето, а то бе животът!

Невероятно!

Всеки път Емил се връщаше.

Връщаше се с материала, който се изискваше от него, винаги колкото на върха на нокътя му, незабележим и тежък като отговорността, която бе поел върху детските си плещи. Не беше дете, макар че навърши десет, после и единайсет и се изненадваше на възрастта си, тя бе чудо не само с невероятността, че я е достигнал, а и с промените, които му носеше. Някъде по пътя губеше връстниците си, но не ги познаваше и не тъжеше за тях. Опазваше апаратурата точно по инструкцията, все по-съвършена бе тази апаратура и все още не проговаряше, докато той, човекът, разказваше, разказваше, разказваше, но от думите му не лъхаше нова информация, сетивата му поемаха и предаваха, единственото ново бе, че е все още жив, облъчен с хиляди рентгена и още нещо, но издържаше и рентгените и още нещото, и се

развиваше и с тях и въпреки тях без да усети натоварването им. А дните му ту се въртяха вихрено в ония странни и пустинни улици като всеки път продължаваше точно толкова, колкото изискваше инструкцията и нито крачка повече. А го измъчваше желанието да я наруши, непреодолимо и властно но успяваше да си наложи и спре навреме. В това ли се състоеше тайната на оцеляването му? Или в жаждата му на всяка цена да излезе по-силния. Жажда, която също не го напускате нито за миг. Или в стремежа му на всяка цена да прокара трасе към другите хора, останали извън необяснимо дългия и широк пояс на заразената зона? Не знаеше. Апаратурата все още нищо не измерваше, нямаше записи, нямаше образ, нямаше и помен от координати. движеше се като слепец. Или като древен праисторически човек броеше единствено крачките си, равномерни по дължина и ход, точни по силата на изпитания страх и преодоляването му.

Но той продължаваше да се връща.

Докога?

Колко бяха неиздържалите?

Научаваше за тях, въпреки че никога не запита за никого.

Дълго прекарваше сам и изолиран от всички, докато го обработваха и обеззаразяваха долу. Преминаваше от зала в зала, доказал биологичното си прочистване чрез прецизността на компютри, които го задържаха все по-дълго. Изкачвайки се нагоре по скалата, освобождаван по пътя си от натрупвания и от умора, той избягваше да минава единствено през дисекционните зали – някъде там продължаваха да работят и така наречените му родители, които не го познаваха и един ден може би щяха да се приведат и над неговото тяло, за да открият къде, кога и как се е скъсала пружината на неговата издръжливост. И на тяхната, която нямаше да я търсят,

защото... И по този начин да осигуряват другите след него, които да поемат пътя му.

Подлудяваше ли от своята обреченост?

Или от самотата си?

Нужни ли му бяха общувания?

Нужни му бяха, вече знаеше. Но ги жадуваше по-различни от съществуващите между хората, които познаваше. Осъзнаваше, че някъде нещо е загубил. И те са загубили, но не го осъзнават. Страхуваше се от привързаностите, които би могъл да си създаде без онова, загубеното, нямаше право на тях. Някъде дълбоко в него се зараждаше като слънце едно чувство на топлина и нежност, то се въртеше като пумпал и рискуваше да го взриви, неочаквано да го хвърли във въздуха, превърнало го в хиляди неуловими искрящи частици, които да полепнат по земята и се наляят в семена, в кълнове, в негово продължение. Често, докато чакаше да го пропуснат нагоре се сблъскваше в някой от коридорите с жената, която би трябвало да нарича мама. Както е било в древността. И не можеше. Вглеждаше се объркан в скритото ѝ зад маската лице. Отгатваше го по усет и памет. Далечна и чужда тя го привличаше с нещо различно от обич, но бе необходимост като хляба, като въздуха, като нуждата от допир. Като ароматът на ябълка. Сънуваше я. Измисляше я. Докосваше я. И тялото му се променяше, зрееше по-бързо. Лекарите, които продължаваха да го наблюдават и изследват, не намираха нищо ненормално. Възраст, повдигаха рамене, една изпреварена възраст. А те бдяха над него, за да го опазят, все повече бдяха, твърде много познания бе натрупал и може би бе от малкото, които все още продължаваха. И щеше да продължи.

И продължи

Не знаеше докога. И не мислеше докога.

Искаше само да успее.

Колкото повече навлизаше в дълбината на пустотата, толкова по-силно усещаше нуждата от хора, но различни от тези, които познаваше. Търсеше смях, чувства, изтръпване от допир до нещо непознато и неизпитано. Все още не прекриваше предписанията на инструкцията въпреки налудничавата жажда да продължи. Още крачка. Още две! Може би те, другите, оцелелите с всичко загубено при тях, бяха съвсем Наблизо, само да протегне ръката си. Но не биваше. Усещаше присъствието им, повика им, очите, усмивките, топлината им. Но се връщаше назад. Връщаше се, преодолял отново себе си с невероятно усилие. Вклиняваше се назад. Търпеливо преминаваше през залите и през изследванията, все по-трескаво следеше показанията на апаратурите, живееше в някакъв транс, изчаквайки следващия път за следващата своя крачка. Към допира, към топлината, към нежността. И заради тях се запасяваше с търпение. Наложил си да научава за другите, които не издържах. Защото той трябваше да издържи. После, после... да става каквото ще. Не заобикаляше вече дисекционните зали. Прислоняваше се зад стъклата им и следеше задъхано движенията на хората с маски зад тях. Всичко ли бяха загубили? Защо тогава с такова усърдие работеха, работеха, работеха? Търсеше отговорът в познатите очи с неподозиранията мекота в тях. Намираще ги. Понякога погледите им се срещаха. В началото отскачаха встрани, по-късно започнаха да се задържат едни в други и да се питат нещо.

Един ден в очите се разгоря усмивка.

Истинска усмивка!

Знаеше ли той какво е усмивката?

Знаеше ли тази жена, че той е неин син?

И по чии закони на природата Емил бе неин син?

Докато попиваше усмивката ѝ и се опитваше също да отвърне с усмивка и не успяваше, Емил си припомни онова внезапно, рязко проникване в яйцеклетката, лудото делене на хромозомите, целият забързан процес на растежа си... Това ли бе майчинството?

Не, отговаряше си.

А какво беше тогава? И защо не успяваше да го проумее?

В свободното си време гледаше древни забравени филми, изровени от хранилището. Беше сам с тях. Забравяше се над изображенията им. Болеше го от нежност, от обич, от любов, от жажда за общуване, все чувства, които не можеше да сподели с никого. За да не стане смешен. Все пак принадлежеше на бъдещето. А не можеше ли да навлезе в бъдещето с тях? Къде, кога и кой го бе ограбил?

И се подаваше неудържимо на оня въртеж, в него се вливаха всички цветове и усещания, взривяваха го, превръщаха го в дъжд, в семена, в кълнове. Разпиляваше се и се събираше, за да продължи, но различен от някога, променен и друг.

Вече не се страхуваше.

Бе добил някакво ново човешко познание, което изкореняваше страха и насаждаше в него уж същия онзи стремеж да успее на всяка цена, но и той оцветен вече различно, променен, друг...

Защо?

Отговор нямаше. Все още нямаше.

* * *

Един ден някъде след условно наречената от лекарите негова петнайсет годишнина, пръстите му опряха до стена,

невидима като въздуха, пулсираща като него и прозрачна като стъкло – стремиш се да преминеш през нея и не можеш. Опитваш се да я пробиеш с главата си и не можеш. Той опря на нея и двете си ръце, после я докосна, с лице-

то си, после... отпусна цялото си тяло върху нея и загледа като дете напред. Видя стръкче трева на крачка от себе си. Но от другата страна. Излиняло, почти сухо стръкче, а по-нататък през пелената от сълзи, неизвестно кога измокрили лицето му, видя хилаво дръвче, залюляно от вятър, видя и сянка на птица, от ония най-дребните, които пееха удивително хубаво. Напрегна слуха си да чуе, не успя. Протегна ръка над себе си, свали скафандъра, избърса очите си и прогледна. Птица беше и сега я чу, тя наистина пееше, докато се загуби нататък към някаква дребна горичка, по-скоро... купчина от храсти, редки и разпръснати и бележещи хоризонта с тъмна ивица. Той бе успял. Чудото бе станало. Бе стигнал до хората, до ония, другите оцелели и внезапно се замоли горещо да са оцелели с всичко онова непознато и толкова човешко, което той почти не познаваше, но разбираше, че го е имало и го има... Там някъде зад тъмната ивица на храстите... Щом имаше дърво, трева, птици, там някъде бяха и хората. Усещаше вече присъствието им, невидимо, обещаващо и обяснимо от присъствието на живота наоколо. Мъртвата пустиня най-сетне беше свършила! Колко крачки? Можеше да пресметне. Милиони? Измерени във време и живот, за него десетина години, но в тях крачките, събереше ли ги една до друга щяха да бележат сто и три денонощия. Само сто и три денонощия умерен човешки ход с дължина на всяка крачка деветдесет и пет сантиметра! Това беше щастие, повече от щастие, нарече го така без да го познава, но го изпита с цялата си същност, то го разлюля, взриви, съсипа и го създаде отново и сега

трябваше да се върне час по-скоро назад и да съобщи на тези, които го чакаха с повече отчаяние и по-малко надежда.

Щеше ли да ги промени и тях?

Щеше ли да ги взриви, съсипе и създаде отново, но вече други?

Не знаеше...

Изведнъж Емил се вцепени.

Погледна към ръцете си, те стискаха здраво скафандъра и... осъзна какво го очаква. Нека! Нахлупи го почти светкавично и се затича назад. С колко време разполагаше? Колко му оставаше? Не знаеше и това, но трябваше да успее да се върне и предаде, другото нямаше значение. Щеше да се превърне в жалон, в последния жалон, бележил трасето... Нека! Спря за миг, усмихваше се през сълзи, имаше и лист хартия, записа на нея само няколко думи: ПО ТРАСЕТО СТО И ТРИ ДЕНОНОЩИЯ – ЖИВОТ! И пак продължи да тича както никога досега, да тича, да тича, да тича, да се задъхва, под скафандъра, да пада от умора, да пълзи, да се изправя, да тича, да пада, да пълзи, да се влачи и примъква обратно, все по обратния път, за да стигне жив и предаде: ПО ТРАСЕТО СТО И ТРИ ДЕНОНОЩИЯ – ЖИВОТ! Живот, живот, живот, пееше всичко в него, а се подготвяше сам за смъртта, изпъваше се сам на някоя от масите в ония дисекционни зали, които добре познаваше и знаеше, че едва ли ще го спасят, но и това вече нямаше значение, просто трябваше да стигне, преди да е паднал завинаги и да зарови лице в пръстта в тази неразумно заразена от човечеството пръст преди стотина години, когато някой някога в лудостта си и не спрял от друг, е хвърлил някаква с неизвестен състав бомба и е унищожил целия живот в диаметър от СТО И ТРИ ДЕНОНОЩИЯ човешки крачки по деветдесет и пет сантиметра всяка от тях! Тичаше и

падаше, и пълзеше, и се плачеше, и се изправяше, и умираше от умора, и се съвземаше – времето вече нямаше никакви други измерения, освен намерението да стигне! Жив.

И той стигна.

Падна пред отвора на тръбопровода, който го засмука като пращинка и го завъртя между клапите си като пращинка – тя щеше да изчезне и нямаше да я има нито напред, нито назад във времето и в пространството, но какво от това, какво от това, толкова човешко беше, бе успял!

Свести се в светла блестяща зала и не повярва. Помисли, че е в някакво друго измерение, че и смъртта е живот и в него се усмихваше едно познато лице, добре познаваше топлотата и блясъка му.

– Мъртъв ли съм? – запита и се усмихна за първи път, откакто се беше появил на света, за първи път към някого и колко беше хубаво че е за първи път и то към лицето, което би трябвало да гали между дланите си и да нарича мамо, но никога не бе го галил, нито наричал така.

– Жив си, жив си, синко! – каза един глас от отвъдното, като че ли на хиляди километри от него и в същото време съвсем до него. Той протегна ръка в мрака, затиснал и клепачите му и за първи път усети топла нежна кожа под пръстите си, допирът то зашемети. Къде бяха изчезнали ръкавиците от млечносинкавата гъвкава материя? И не беше ли опасно за... Преди да изгасне съзнанието му си помисли, че ако това е смъртта, си струва човек и да умре, особено след като е изпълнил... особено след като е... особено след като... особено след... особено... осо...

След няколко дни му казаха, че е оцелял и ще живее.

Не повярва.

– Защо? – запита наивно и простичко като дете. – Не разбирам. Ден, два, три? Колко?

– Години!

Отново не повярва.

Стената срещу него блестеше в ярко синьо като неаполитанско небе, каза диспечерът до него, а гласът, другият глас, равен и монотонен без капка вълнение му обясни съвсем научно, че погълнатите от него рентгени и още нещото са се увеличавали минимално през годините и все по-минимално, защото... радиацията е намалявала през тях и когато той, там до онази невидима стена е свалил скафандъра си, съвсем накрая на зоната, рентгените и още нещото, които е трябвало да погълне, почти не са се увеличили. И добре, че връщайки се назад е нахлупил скафандъра си, защото колкото повече е тичал към центъра на зоната, заразата се е увеличавала и той я е преминал защитен... Сега, когато вече знаят, другите, които ще тръгнат... Емил може вече да си отдъхне... Той направи каквото...

– Не! извика Емил. – Не! Щом ще живея, аз сам ще ги поведе!

Стената млъкна.

Диспечерът се засмя, припомни си го петгодишен, когато го доведоха тук за първи път, какъв беше, а, толкова сигурен, че ще успееш, та ти почти не си се променил, все същият самонадеян, му каза през смях, а Емил го погледна замислено и поклати глава в знак на отрицание. Тогава, отвърна му, аз още не бях човек, сега съм...

История...

Научно-фантастичен разказ

Марин Найденов

НАПИСАН С ПОМОЩТА НА МИКРОКОМПЮТЪР ИВМ-РСХТ

Историята за истината мълчи...

Още от началото на своето съществуване хората са били уверени, че Земята е недосегаема за силите на Вселената, без да помислят дори за миг, че тя е нищо и никаква планета-капчица, захвърлена сред безкрая, уязвима и безпомощна пред коварството на света, който обитава.

Когато Великата комета преминала по Вечния път покрай звездите, те се възхищавали от нейната опашка и не предполагали, че по следите на красивото крачи грозното и опасното.

А то не било много далеч. И се появило в образа на незнайно същество, което едно животно-котка носело в уста, за да се нахрани, скрито от погледа на враговете си.

Децата винаги са били носители на дадености, които възрастните рядко осъзнават. Това са честност в отношенията и човечност в старанието да опознаят заобикалящото ги... На пътя на животното-котка застанало Момче и просто от любопитство или от стремеж за изява, със сила, хитрост и заплаха завладяло плячката на малкия хищник. Отнетото същество не напомняло на Момчето за нещо, което познавало. Затова и го отнесло в жилището на родителите си, с намерението да го покаже на връстниците си, за да поумуват заедно какво може да бъде то. Но бързо променило своето решение. Доставяло му удоволствие само и тайно да се грижи

за дванадесетсантиметровия шесткрак червей, който се мъчел да изпъзни от стъкления съд, където го поставило. Червеят-паяк, така го наричало Момчето, не поглеждал храната, с която го дарявало то. Ако не правел опити да бяга, стоял свит в единия ъгъл на съда и тъжно гледал с трите си реда очи своя мъчител. Това уплашило Момчето. Макар и малко, то знаело, че без храна не може дълго да се издържи, и се чудело какво да направи, за да спаси живота на интересното животинче.

Случайността му подсказала правилното и съдбоносно решение.

Неговите родители го отвели на място, където хората държали затворени в клетки най-различни животни. И там, в леговището на животното-змия, Момчето видяло онова, което му било необходимо, и с връщането си веднага изпълнила замисленото. Взело ситен пясък, чакъл, няколко едри камъка, сложило всичко в стъкления съд и легнало да спи.

През нощта сънят му бил смущаван от силно хрупане, а на сутринта сложеното било изчезнало. Червеят-паяк понаедрял и размахвал доволно шестте си крачета.

Момчето, за разлика от мъдреците начаса свързало нещата. Но за да се увери, донесло още камъни и пясък и с изумление гледало Червея-паяк, който се нахвърлил върху тях, сякаш били най-вкусната храна. Пред очите му той наддавал на тегло и височина. След петото хранене вече не можел да се побира в съда. Момчето се принудило да търси друго убежище, в което да го скрие от очите на възрастните.

За щастие, близо до жилището имало издълбана от дедите на баща му пещера, в която никой не влизал. Момчето решило да занесе в нея своя питомник, тъй като тя можела да му служи едновременно и за дом, и за трапеза. По този прост

начин и то се избавяло от досадното тичане за камъни и пясък...

Времето летяло. Момчето пораснало, но не забравяло питомника си, който с нетърпение го чакал да отвори дървената врата. Животното издавало къс, свистящ звук за поздрав, а това за Момчето било по-хубаво и от най-хубавата музика.

Един ден хълмът, под който била прокопана пещерата, се срутил безшумно. Момчето се затичало да види какво е станало с питомника му и когато прахта паднала обратно на земята, за негова изненада в образувалия се изкоп видяло гигантско животно, което с настървение лапало брега. Само тънкото свистене подсказвало на Момчето, че това е Червеят-паяк.

Нямало вече как да се скрие истината от хората. Започнали да прииждат мъдреци от цял свят. Около Червеят-паяк били поставени множество неща, които зорко следели неговите движения. Но той не обръщал внимание на човешката суматоха, нито на опитите на мъдрите хора да го разгледат отблизо. Вдигал от време на време предната част на тялото си върху хилядите крака, дано зърне Момчето, но повече никога не го видял.

Мъдреците изселили хората, които живеели до изкопа, а родителите на Момчето били сред тях. Загрижени как ще живеят, те не си давали труда да изслушат детето, което се хвалело пред връстниците си, че то е отгледало Червеят-паяк или както започнали да го наричат, Петрозавър-скалояд.

Не минало много време и животното станало още по-голямо. По покритото му с костни плочки тяло се появили някакви странни пъпки, които бързо нараствали.

Пъпките скоро се разпукнали. От тях изпълзели малки шестокраки същества-червейчета, които в същия миг се нахвърляли върху земята и скалите.

Ненаситността на малките петрозаври стреснала хората. Но докато мъдрите се споразумеят какво да правят, животните заели сушата, където живеело Момчето и настъпили към съседната.

Не било време за размисъл. Хората късно го разбрали. Опитали се да се отбраняват, но всичко създадено от човека било безсилно да навреди на петрозаврите. Каквото и да правели хората, те продължавали равнодушно да гризат земята, без да се интересуват от жалките човешки усилия да ги спрат. Това, което ги интересувало, било безмилостното преследване на сушата, където и да се намирала тя.

След две пълни обиколки на Земята около Великата звезда-слънце, необятните суши Евразия, Америкоафрика и Австралоктида се превърнали в острови, не по-големи от истинските. А една обиколка подир това в Океана се извисявали само няколко малки островчета.

Загинали всички: растения, животни и повечето от хората. Малцината оцелели се приютили на островчетата, но знаели, че няма да бъде за дълго. Петрозаврите настъпвали неумолимо.

Половин обиколка но-късно се случило най-страшното. Вълните на могъщия океан се разливали по цялата Земя...

Благодарение на човешката изобретателност останал един остров, но и неговия ред скоро дошъл. Със сълзи на очите хората гледали как от всички страни на безбрежния Океан се приближавали огромните тела на чудовищата-петрозаври и разбирали, че съдбата е предопределила да загинат на последната суша.

Тогава пред жалките човешки останки излязъл Човек...

– Нека децата да застанат на брега на Острова. Дете, изглежда, някога е помогнало на петрозавъра в първите мигове след пътуването му през космоса и дете може да го укроти... – казал Той. Било известно, че петрозаврите обичали малките деца.

Истината била прозряна. А в нея било и Спасението...

Децата, хванати ръка за ръка, застанали на брега на острова. Вярно, не можели да го обиколят целия, но и това било достатъчно да спре хилядите петрозаври.

С едва чуто свистене те възвестили на хората, че се отказват от сушата в полза на отчаяните деца, така приличащи па онова Момче, което някога било добро с първия от тях, и се обърнали назад към Океана, за да не ги види повече никой.

Червеят-паяк напуснал Земята, за да позволи на децата да израстат и на свой ред да създадат деца, които да се радват на света, забравили мъката и страха на родителите си...

* * *

Пишещият остави напоената с тъмно вещество пръчица, но след малко отново я взе.

* * *

„...Това е Историята на хората, владеели в миналото Земята – продължи да изписва знаците той. – От онова далечно време са изминали девет завръщания на Великата комета и нищо не е заплашвало човешкия род, нищо не се е изменило...”

Той пак остави пръчицата за писане. Остана за миг замислен, после задвижи обгърнатите с тънка плавателна ципа пръсти, за да премахне умората от непривичната работа. Пое дълбоко дъх, от което хрилете на шията му се издуха и

заплува с незабележими движения на сплеснатата си странично опашка към повърхността.

Вълните на плиткия и топъл Океан тихо и приспивно го залюляха в прегръдките си, отнасяйки в мрачните дебри на забвението истинската човешка история, която Еволюцията нямаше смелостта да повтори...

[««](#)